

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobkyně: AMRO, a.s.**, se sídlem Svobody 74/30, 350 02 Cheb, IČ: 483 64 797, *zastoupené JUDr. Petrem Bayerem, advokátem ve sdružení Advokátní kancelář Cheb JUDr. Petr Bayer, JUDr. Vladimíra Bayerová, se sídlem nám. Krále Jiřího z Poděbrad 6, 350 02 Cheb,* proti **žalovanému: Finanční ředitelství v Plzni**, se sídlem Hálkova 14, 305 72 Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7.12.2009 č.j. 8271/09-1400-403207,

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou datovanou dne 21.12.2009 se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7.12.2009 č.j. 8271/09-1400-403207 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“). Napadeným rozhodnutím bylo k odvolání žalobkyně částečně změněno rozhodnutí Finančního úřadu v Chebu (dále též jen „*správce daně*“) ze dne 5.3.2009 č.j. 19582/09/123960/1658 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“). Prvoinstančním rozhodnutím byl žalobkyni za rok 2008 vyměřen správní poplatek ve výši 1.313.281,- Kč za vydání povolení k provozování sázkové hry v kasinech.

Správa daní a poplatků byla v posuzované věci upravena zákonem č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném v rozhodném období (dále též jen „*daňový řád*“).

Provozování loterií bylo upraveno zákonem č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění účinném v rozhodném období (dále též jen „*loterijní zákon*“).

Problematika správních poplatků byla upravena zákonem č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o správních poplatcích*“).

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*s.ř.s.*“ nebo „*soudní řád správní*“).

Žalobkyně v **žalobě** namítala jednak to, že odvolací správní orgán nesprávně zhodnotil provedené důkazy, v důsledku čehož učinil nesprávné právní závěry, a dále, že byla na svých právech zkrácena v důsledku porušení jejích práv v odvolacím a předcházejícím řízení úkony správních orgánů, jimiž ve výsledku byla uložena povinnost uhradit správní poplatek.

Žalobkyně zdůraznila, že v době jmenování nového představenstva neměla žádné informace vztahující se ke kasinům na Cínovci a v Olomouci, informace postupně získávala, rovněž i v napadeném rozhodnutí byla informace pro žalobkyni zcela nová a neznámá, která nebyla předmětem spisu, s nímž se žalobkyně neměla možnost seznámit (= sdělení Ministerstva financí ČR ze dne 7.9.2009). Dle žalobkyně žalovaný vycházel z nesprávného základu poplatku, pokud provoz kasina měl za prokázaný čtvrtletními a ročními vyúčtováními a měsíčními výkazy tržeb, včetně vyjádření dozoru orgánů státního dozoru. Především čtvrtletní a roční vyúčtování nebyla podána zástupcem žalobkyně, a rovněž se tak nestalo u měsíčních výkazů. Žalobkyně nesouhlasila s právním závěrem žalovaného, že společnost zastupoval P.V. Zastupování společnosti v daném specifickém případě nelze zaměňovat s oprávněním zaměstnanců zastupovat společnost v obchodněprávních vztazích. Specifičnost vyplývá z toho, že podmínkou povolení je bezúhonnost členů statutárního orgánu a povinnost v případě jejich změny (postup dle § 4a odst. 1 loterijního zákona) toto nahlásit a předložit doklad o bezúhonnosti. Dodržování podmínek povolení kontroluje státní dozor.

Žalobkyně poukázala na rozhodnutí Ministerstva financí ČR, jímž bylo rozhodnuto o rozkladu podaného P.V. jménem společnosti AMRO, a.s. proti rozhodnutí ze dne 1.4.2009, jímž byla zrušena povolení k provozování sázkových her v kasinu. Rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že P.V. není oprávněn jednat za společnost AMRO, a.s. [žalobkyně z tohoto rozhodnutí citovala: (...) *Ministerstvo financí si ještě vyžádalo vyjádření k situaci u provozovatele od Finančního úřadu v Chebu, který vykonává státní dozor na provozování sázkových her v kasinu v sídle společnosti. Finanční úřad v Chebu sdělil Ministerstvu financí prostřednictvím Finančního ředitelství v Plzni dne 10.3.2009, doručeným dne 26. března 2009, že (...) současní zástupci společnosti AMRO, a.s. nejsou schopni předložit požadované písemnosti a dokumentaci, sloužící k přehledu o stavu herního účetnictví a hospodaření, a tím nejsou vytvořeny podmínky ke kontrole, což je z hlediska dalšího setrvání společnosti nepřijatelné. Finanční ředitelství v Plzni podpořilo vyjádření Finančního úřadu v Chebu a ve svém stanovisku dále konstatovalo, že vyúčtování provozu sázkových her v kasinu neprovádí osoba k tomu oprávněná a tudíž se nejedná o úkon společnosti AMRO, a.s. (...).*]. Z uvedeného je dle žalobkyně zřejmé, že žalovaný v březnu roku 2009 na základě jemu známých důkazů vyjádřil právní závěr, že vyúčtování neprovedla žalobkyně, ale v prosinci stejného roku přijal právní názor zcela opačný, aniž by měl odlišné důkazy a aniž opačné

rozhodnutí nyní odůvodnil. Právní závěr v tom, že společnost nebyla zastupována P.V. lze dovodit i z podmínky pro rozhodnutí o povolení provozování sázkových her v kasinech, kde je oznamovací povinnost dle § 4a odst. 1 loterijního zákona, včetně povinnosti předložení dokladu o bezúhonnosti. Z řečeného je nutno dovodit, že společnost musí mít členy statutárního orgánu a případný zástupce společnosti může své oprávnění mít pouze založené na zmocnění statutárním orgánem. Přitom Finanční úřady v Chebu a Plzni byly informovány o osobách majících postavení statutárního orgánu, jak je to ostatně patrné z odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále lze předpokládat, že státní dozor vykonávaný Finančními úřady v Olomouci, Teplicích a v Chebu kontroloval dodržování podmínek rozhodnutí o povolení provozování sázkových her v kasinu. Jestliže bylo zjištěno, že P.V. byl od 26.5.1993 do 13.11.1997 místopředsedou představenstva a poté od 12.11.1997 do 20.11.1999 předsedou představenstva, a že od 21.11.1997 do 11.2.2008 společnost neměla představenstvo, je nepochybné, že po tuto dobu (přes deset let) nesplňovala podmínku vydaných povolení a tento nedostatek nebylo možno nahradit úvahou o oprávnění zastupování společnosti jejími zaměstnanci. V takovém případě, a zřejmě se tak také stalo, nebylo provozování her zajištěno bezúhonnými osobami statutárního orgánu. Jestliže P.V. nemohl společnost zastupovat, nemaje zmocnění statutárním orgánem, tím spíše nemohl přenášet oprávnění zastupovat společnost na jiné osoby.

Žalobkyně vyslovila přesvědčení, že neexistence bezúhonných členů statutárního orgánu umožňovala vytvoření výsledku právní normou nežádoucího, zřejmě umožňujícího porušení. Nežádoucí stav žalobkyně spatřovala v porušení další podmínky v rozhodnutích o povolení provozování her v kasinu spočívající v zákazu převedení povolení na jinou osobu (§ 45 odst. 2 loterijního zákona). Z provedených důkazů lze dovodit podezření, že k zastřenému přenesení povolení na jinou osobu došlo. P.V., v případě kasina Olomouc, jménem společnosti uzavřel dne 1.1.2005 podnájemní smlouvu a smlouvu se společností REMOX s.r.o., v zastoupení jednatelkou D.B., zřejmě osobou zmíněnou v napadeném rozhodnutí jako osobou dle žalovaného oprávněnou zastupovat žalobkyni na Ministerstvu financí. Další smlouvou o půjčce movitých věcí zapůjčila společnost REMOX s.r.o. žalobkyni věci nezbytné k provozování kasina. Vedle již zmíněného „zastupování“ byly osoby spojené se společností REMOX s.r.o. manažery kasina, což vyplývá z měsíčních vyúčtování. Obdobně v případě kasina Cínovec uzavřel P.V. jako předseda představenstva (ač jím nebyl) dne 16.1.2007 smlouvy o podnájmu a půjčce se společností S.B.M.S International s.r.o. zastoupené jednatelem společnosti P.L. Z usnesení Policie ČR ze dne 21.1.2009 č.j. PSV-545-119/TČ-2008-71-VŠ se nabízí závěr, že provozovatelem kasina je právě společnost S.B.M.S International s.r.o. Vedle toho P.L. byl zároveň manažerem kasina Cínovec, který podával měsíční vyúčtování. Právě těmito měsíčními vyúčtování má odvolací orgán za prokázané, že společnost provozovala kasina. V souvislosti s uvedenými smluvními ujednáními je nutno zhodnotit i již uváděnou skutečnost, že kasina ze své činnosti, jak ji má žalovaný za prokázanou, neodvedly žádnou tržbu. Nakonec nelze přehlédnout, že předmětem činnosti společnosti S.B.M.S International s.r.o. je určitá forma provozu sázkových her a obdobně je tomu u D.B., která je společnicí firmy R&D provozující elektronické sázkové hry. Je tak nutno uzavřít, že žalobkyně nebyla skutečným provozovatelem kasin, že došlo k zastřenému, nepřipustnému převedení povolení na jiné osoby.

Nebyly splněny ani další podmínky rozhodnutí Ministerstva financí. Jde o povinnost vést veškeré účetní operace v souvislosti s provozem sázkových her v kasinu v souladu s dikcí § 34 loterijního zákona. Jestliže žalobkyně neprovozovala kasina na Cínovci a v Olomouci, nemohla plnit ani tuto podmínku, což finančním úřadům oznámila. Lze poukázat na dopisy Finančního úřadu v Chebu ze dne 21.10.2008 a Finančního úřadu v Plzni ze dne 6.10.2008.

Z výsledků kontroly státního dohledu podle zákona o státní kontrole ze dne 6.10.2008 zaměřené na dodržování loterijního zákona, zákona č. 253/2008 Sb., vyhlášky č. 285/1998 Sb., jakož i plnění podmínek uvedených v povolení Ministerstva financí k provozu kasin, finanční úřad zjistil správnost tvrzení žalobkyně, když v kontrolním zjištění je uvedeno: „(...) *kontrolovaný subjekt není schopen předložit i přes upozornění na zaměření kontroly v oznámení o zahájení kontroly ze dne 16. září 2008, doručenou společností dne 22. září 2008, požadovanou účetní evidenci, účetní závěrky, výkazy, doklady a jinou dokumentaci za období let 2006 až 2008, sloužící k přehledu o stavu herního účetnictví a hospodaření společnosti, čímž došlo k porušení povinnosti stanovené v § 47 odst. 2) zákona č. 202/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů (...).*“.

Závěr žalovaného o tom, že P.V., popřípadě D.B., jsou oprávněnými zástupci žalobkyně, je ovšem v rozporu se samotným shora uvedeným zjištěním. Skutečnost, že P.V. podal žalobu o neplatnost okamžitého zrušení pracovního poměru a že je vedeno soudní řízení o neplatnost tohoto ukončení pracovního poměru, nemůže odůvodnit závěr o oprávněnosti jmenovaného jednat za společnost. Pravdou je, že oprávnění zastupovat společnost skončilo okamžikem zrušení pracovního poměru a změna může nastat teprve po pravomocném rozhodnutí soudu. Rovněž spor mezi jediným akcionářem a P.V. nezakládá oprávnění jednat za společnost. Stran námitky, že nové představenstvo společnosti nesdělilo Finančnímu úřadu v Chebu, že P.V. není oprávněn jednat za žalobkyni, tak je nutno uvést, že podmínkou všech povolení k provozování her v kasinech je existence osob představenstva společnosti. Neexistence členů představenstva po dobu více jak deseti let jednoznačně znamená, že kasina provozována být nesměla, a proto také nemohl nikdo podávat vyúčtování. Že kasina nekonají činnost, vyplývalo i z toho, že na účet společnosti nedocházely žádné finanční prostředky z provozu kasin. Také žalobkyně vycházela z důvěry ve státní orgán, že plní své povinnosti a nepřipouští porušování vydaných rozhodnutí, které kontroluje.

Žalobkyně namítala, že napadené rozhodnutí trpí vadami v nesprávném právním posouzení skutkových zjištění, nesprávném zjištění základu poplatku a rovněž tím, že žalovaný zkrátil žalobkyni na jejích právech, pokud rozhodoval na základě v řízení neprovedených důkazů.

Vadnost právního posouzení skutkového stavu spočívala dle žalobkyně v tom, že žalovaný dovodil oprávněnost jednat za společnost P.V. a D.B., ale lze doplnit i P.L. Nesprávný je rovněž závěr v tom, že společnost AMRO, a.s. provozovala hry v kasinech, když zřejmě došlo k přenosu povolení na jiné subjekty. Nesprávný je závěr o prokázání provozu kasin čtvrtletními a ročními vyúčtováními a měsíčními výkazy tržeb. Uvedené listiny v roce 2008 nejsou listinami žalobkyně. Nesprávný je závěr o prokázání činnosti kasin vyjádřením dozorujících orgánů státního dozoru, když od roku 1999 společnost neplnila podmínky vydaných rozhodnutí. Závěr žalovaného v tom, že společnost dodržovala všechny

předpisy o provozování loterií, plnila podmínky uvedené v povolení, a že nebyl povolující orgán oprávněn zrušit povolení a ani provozování dočasně zastavit, je nesprávný. Provedeným dokazováním bylo prokázáno porušení povinností uložených v rozhodnutí ze dne 9.12.2005 č.j. 901/113216/2005 (pro kasino Olomouc v bodech 9, 10, 15, 16, 17) a v rozhodnutí ze dne 19.1.2007 č.j. 34/12853/2007 (pro kasino Cínovec v bodech 8, 9, 13, 14 a 15). Uvedená porušení povolení jsou zásadní a existující od samého počátku vydání rozhodnutí. Lze dokonce uvažovat o tom, že rozhodnutí neměla být vůbec vydána, jestliže společnost neměla členy představenstva. Činnost státního dozoru je zpochybněna jeho nečinností, pokud nereagoval na vadné a v této věci nicotné rozhodnutí Ministerstva financí ČR ze dne 28.3.2008 týkající se kasina Cínovec, pokud nereagoval na měsíční výkazy z jiných let předložených však v roce 2008. Tato nečinnost vzbuzuje důvodné podezření, že státní dozor nekonal, jak měl.

Vadnost spočívá i na nesprávně zjištěném základu poplatku. Společnost v roce 2008 vedla řádné účetnictví, ze kterého lze pouze vycházet při stanovení poplatku. Je nepřipustné stanovit základ poplatku z vyúčtování daného neoprávněnou osobou, navíc z částky, kterou utržil jiný subjekt nepřipustně provozující činnost. Vadnost nakonec spočívá i v tom, že žalovaný opírá své rozhodnutí o důkazy, které nebyly provedeny v řízení a s nimiž žalobkyně nebyla seznámena. Konkrétně se jedná o sdělení Ministerstva financí ČR ze dne 7.9.2009, když skutečný obsah tohoto sdělení není žalobkyni znám. Rovněž důkaz o domnělých sporech uvnitř společnosti nebyl proveden. Není znám žádný spor, který by měl vliv na uváděné vady.

Žalovaný se k žalobě vyslovil v podání datovaném dne 28.6.2010. Navrhoval zamítnutí žaloby, když argumentačně vyšel z obsahu napadeného rozhodnutí. Žalobkyně v **replíce** ze dne 22.9.2010 setrvala na žalobních námitkách.

Při jednáních uskutečněných u Krajského soudu Plzni ve dnech 6.3.2012 a 3.4.2012 obě strany setrvaly na svých stanoviscích.

Ze **správního spisu** se k věci podává následující. Ministerstvo financí ČR (dále též jen „*Ministerstvo*“) vydalo dne 9.12.2005 pod č.j. 901/113216/2005 ve prospěch žalobkyně povolení k provozování sázkových her v kasinu, a to v herně Casino Estor v Olomouci. Platnost povolení byla stanovena do 31.12.2008. Rozhodnutími ze dne 28.3.2008 č.j. 34/29529/2008, resp. ze dne 22.12.2008 č.j. 34/106798/2008, bylo Ministerstvem (opět ve prospěch žalobkyně pro olomoucké kasino) změněno rozhodnutí ze dne 9.12.2005 tak, že bylo doplněno o pořádání turnajů v pokeru a byl schválen nový herní plán, resp. povoleno provozování sázkových her v kasinu do 22.12.2018. Rovněž ve prospěch žalobkyně pak Ministerstvo vydalo dne 19.1.2007 pod č.j. 34/12853/2007 povolení k provozování sázkových her v kasinu, a to v herně Casino Estor na Cínovci. V tomto případě byla platnost povolení stanovena do 31.12.2008. Rozhodnutím ze dne 1.4.2009 č.j. 34/34012/2009 Ministerstvo zrušilo (ve smyslu § 43 odst. 3 loterijního zákona) povolení ze dne 22.12.2008 č.j. 34/106798/2008 k provozování sázkových her v kasinu v Olomouci a povolení ze dne 22.12.2008 č.j. 34/106796/2008 k provozování sázkových her v kasinu na Cínovci. Toto rozhodnutí bylo mj. odůvodněno tím, že společnost žalobkyně není z objektivních

důvodů schopna plnit zákonné povinnosti, resp. povinností vyplývajících jí z vydaných povolení.

Dne 5.3.2009 bylo pod č.j. 19582/09/123960/1658 vydáno rozhodnutí Finančního úřadu v Chebu, kterým byl žalobkyni podle položky 21 písm. d) Sazebníku správních poplatků vyměřen (ze základu 13.132.810,- Kč) správní poplatek ve výši 10 %, tedy 1.313.281,- Kč. Žalobkyně se proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvolala podáním ze dne 18.3.2009, které doplnila podáním ze dne 23.6.2009. Rozhodnutím Finančního ředitelství v Plzni ze dne 7.12.2009 č.j. 8271/09-1400-403207 bylo prvoinstanční rozhodnutí částečně změněno, když provedená změna spočívala v upřesnění zákonných ustanovení a podkladů pro vydání prvoinstančního rozhodnutí.

Soud připomíná, že podle § 65 odst. 1 s.ř.s. se ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, může žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Podle § 75 odst. 1 s.ř.s. vychází soud při přezkoumání rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Podle § 75 odst. 2 s.ř.s. soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Podle § 78 odst. 1 s.ř.s. je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil. Podle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná.

Soud dospěl po provedeném jednání k závěru, že **žaloba není důvodná.**

Sama podstata správního soudnictví je založena na ochraně **veřejných** subjektivních práv fyzických i právnických osob (§ 2 s.ř.s.). V řízení podle § 65 a násl. s.ř.s. pak soudy rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti **veřejné správy** orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy.

Prostor, v němž se účastníci řízení pohybovali v rámci příslušného správního řízení, byl prostorem **práva veřejného**, jinak by rozhodnutí v tomto řízení vydané nemohlo být předmětem přezkumu v rámci správního soudnictví.

A právě tuto skutečnost považoval zdejší soud za stěžejní při posuzování důvodnosti žaloby.

Podle § 4 odst. 1 věty první loterijního zákona loterie a jiné podobné hry mohou být provozovány pouze na základě **povolení vydaného příslušným orgánem.**

Podle § 3 odst. 1 zákona o správních poplatcích je **poplatníkem** fyzická nebo **právníká osoba**, která **podala žádost** nebo jiný návrh k provedení úkonu správnímu úřadu, nebo **osoba, v jejímž zájmu nebo věci byl úkon proveden**.

Podle Položky 21 písm. d) Sazebníku poplatků, který je přílohou zákona o správních poplatcích, je **předmětem poplatku vydání povolení** k provozování sázkové hry podle § 2 písm. g) zákona nebo sázkové hry podle § 2 písm. i) loterijního zákona za každý rok. Základem poplatku je 10 % z rozdílu mezi vsazenými částkami a výhrami vyplacenými sázejícím, nejméně však 1.500,- Kč.

Žalobkyně důkazně argumentovala především obsahem smluv, příp. dodatků ke smlouvám.

Dodatek č. 2 ze dne 1.1.2006 ke smlouvě o podnájmu nebytových prostor ze dne 29.12.2004, nájemní smlouva ze dne 25.2.2008, smlouva o podnájmu nebytových prostor ze dne 1.1.2005, smlouva o podnájmu nebytových prostor ze dne 29.12.2004 a smlouva o půjčce ze dne 1.1.2005 byly sjednány mezi REMOX, s.r.o. (jednající prostřednictvím jednatelky Bc. D.B.) a AMRO, a.s., u níž je jako osoba jednající jejím jménem uveden P.V. jako ředitel společnosti. Dodatek ze dne 3.1.2005 k nájemní smlouvě uzavřené dne 1.1.2005 byl uzavřen mezi SK Sigma Olomouc, a.s. a REMOX, s.r.o. Předmět těchto smluv, příp. dodatků ke smlouvám, se vztahoval k provozování sázkových her v kasinu. Žalobkyně, zpochybňující oprávněnost P.V. jednat za společnost žalobkyně, směřovala těmito důkazy k prokázání fiktivnosti stavu, z něhož orgány daňové správy vycházely při vyměření předmětného poplatku, a snahy obejít podmínky dané loterijním zákonem k provozování sázkových her v kasinu.

Ze stejného důvodu pak byl k důkazu proveden i rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 11.1.2012 č.j. 25 Co 39/2011-254, v němž bylo v právní věci žalobkyně a žalovaného P.V. mj. konstatováno: „(...) *Z obsahu spisu a provedených důkazů je zřejmé, že žalovaný provozoval v objektu na Cínovci sázkové hry v kasinu a výherní hrací přístroje, zisky z této jeho činnosti nebyly připsány ve prospěch žalobce, takže s nimi hospodařil sám žalovaný. Tomu odpovídá i účet založený ve Spolkové republice Německo u společnosti Raiffeisenbank ve Waldsassenu, z něhož čerpal peněžní prostředky sám žalovaný a dále pak ještě nájemce objektu, ve kterém bylo kasino provozováno. (...)*“.

Soud je toho názoru, že správce daně nepochybil, když daný poplatek vyměřil žalobkyni.

Správce daně musel při stanovení poplatku vycházet z parametrů nastavených veřejnoprávní úpravou, konkrétně loterijním zákonem a zákonem o správních poplatcích – konkrétně tedy z povolení vydaných ministerstvem (neboť právě vydání takového povolení je předmětem správního poplatku) a z údajů o vsazených a vyplacených částkách (protože rozdíl mezi vsazenými částkami a výhrami vyplacenými sázejícím je základem poplatku).

Povolení ve smyslu § 4 odst. 1 loterijního zákona byla v posuzované věci vydána Ministerstvem pro kasina na Cínovci a v Olomouci. Osobou označenou v záhlaví, v jejíž

prospěch byla příslušná povolení vydána, byla žalobkyně, což ona sama nikterak nezpochybnila.

Podle § 28 odst. 1 věty první loterijního zákona musí provozovatel každoročně do dvou měsíců po uplynutí kalendářního roku předložit příslušnému finančnímu úřadu vyúčtování z provozování kursových sázek za předchozí kalendářní rok. Podle § 28 odst. 2 věty první loterijního zákona se ve vyúčtování podle odstavce 1 uvádějí údaje o příjmech ze sázkových her, jimiž jsou vsazené částky, o výhrách vyplacených hráčům, o nákladech souvisejících s provozem hry, o propočtu správního poplatku, o odvodech na státní dozor a propočtu odvodu na veřejně prospěšné účely podle § 4 odst. 2. Podle § 39 loterijního zákona platí pro provozování sázkových her v kasinu ustanovení § 28 a 29 (jinak se vztahující na kursové sázky) obdobně. Zákon však explicitně nestanoví, že by příslušné vyúčtování musela finančnímu úřadu předkládat osoba v postavení „bezúhonné fyzické osoby, která má u žadatele (o povolení k provozování loterie a jiné podobné hry) postavení statutárního orgánu nebo je jeho členem“ (ve smyslu § 4a odst. 1 loterijního zákona).

Přes veškerou vážnost argumentů a důkazů, které žalobkyně předkládala, nebylo lze o poplatku, přesněji o adresátovi rozhodnutí, kterým byl poplatek vyměřen, rozhodnout jinak. To pochopitelně neznamená, že by argumenty žalobkyně, kterými zpochybňovala vyměření poplatku, neměly svůj význam. Avšak prostor, v němž by měly nalézt uplatnění, není prostor veřejnoprávní, ale soukromoprávní. To se nakonec ukázalo i ve věci posuzované odvolacím senátem zdejšího soudu, kde rozsudek ze dne 11.1.2012 č.j. 25 Co 39/2011 vyzněl ve prospěch AMRO, a.s. (viz výše). Docházelo-li uvnitř společnosti žalobkyně k excesům popsaným žalobkyní (a konečně i v citovaném rozsudku odvolacího senátu zdejšího soudu), pak má žalobkyně jistě možnost domoci se práva prostřednictvím institutů soukromoprávních (např. náhrada škody). Vyměření poplatku podle zákona o správních poplatcích je ale procesem vedeným podle předpisů veřejného práva a z tohoto pohledu také musí být hodnoceno v rámci přezkumu ve správním soudnictví. A protože se správce daně, potažmo žalovaný, řídili při vyměření poplatku danou zákonnou úpravou a vycházeli z podkladů, z nichž při stanovení poplatku vycházet měli, nebylo lze dospět k jinému závěru, než že první žalobní bod není důvodný.

Stran námítky zpochybňující napadené rozhodnutí ve vztahu ke sdělení Ministerstva ze dne 7.9.2009 soud uvážil následovně.

Z textu napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by ono sdělení bylo provedeno jako důkaz a bylo jako takové hodnoceno. Žalovaný ve vyjádření k žalobě k uvedenému sdělení konstatoval, že „(...) Uvedené sdělení není důkazním prostředkem, ale pouhým vysvětlením k prověření oznámení odvolatele, které pak citoval žalovaný pro žalobce. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí (...) uvedl seznam všech důkazních prostředků, které byly podkladem pro vydání jeho rozhodnutí a jež byly obsaženy ve spisu Finančního úřadu v Chebu, do kterého žalobce nahlížel. V tomto seznamu citované sdělení MF není uvedeno, a proto nebylo hodnoceno. Podle § 50 odst. 7 zák. č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (...) se odvolací orgán musí v odůvodnění vypořádat se všemi důvody uvedenými v odvolání. Žalobce v doplnění odvolání ze dne 10.8.2009 pak uvedl, že obě povolení MF z 28.3.2008 nebyla doručena nově jmenovanému představenstvu. Dotaz žalovaného na MF tedy zněl,

kdo převzal uvedená rozhodnutí. (...) Při rozhodování o odvolání žalovaný vycházel z pravomocných rozhodnutí MF o vydání povolení k provozu sázkových her (...).“

Soud toto vyjádření shledal jako v souladu se skutečností. Z obsahu správního spisu je totiž zřejmé, že se jednalo o mailovou korespondenci, která podle obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí nebyla v řízení jako důkaz provedena a hodnocena. Také tento žalobní bod proto není důvodný.

Soud rovněž považuje za potřebné vyjádřit se pro úplnost i k žalobnímu tvrzení, podle něhož nebyl proveden „důkaz o domnělých sporech uvnitř společnosti“, když „není znám žádný spor, který by měl vliv na uváděné vady“. Především, pro vágnost tohoto tvrzení nelze hovořit o žalobním bodu. Žalobkyně nijak neuvedla, jak tento „nedostatek“ negativně zasáhl do jejích veřejných subjektivních práv v dané věci. Nadto, sama si v tomto směru poněkud protirečí, protože v žalobě jsou opakovaně zmiňovány situace mající povahu sporu, ke kterým dochází mezi společností žalobkyně a P.V. (k tomu srov. str. 4 žaloby: „(...) Skutečnost, že pan P.V. podal žalobu o neplatnost okamžitého zrušení pracovního poměru, a že je vedeno soudní řízení o neplatnost tohoto ukončení pracovního poměru, nemůže odůvodnit závěr o oprávněnosti jmenovaného jednat za společnost. (...) Rovněž spor mezi jediným akcionářem a panem P.V. nezakládá oprávnění jednat za společnost. (...).“

Na základě výše uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba (v mezích žalobních bodů) není důvodná, a proto **ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.**

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první soudního řádu správního právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobkyni, která ve věci úspěch neměla. Žalovaný se však tohoto práva vzdal, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : *Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná

nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 10. dubna 2012

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková